

dringer ind vilde udsætte dette Forslag for at strande. Vi have nemlig ikke kunnet erkende, at de Ændringer, som Flertallet har stillet under Nr. 1—5, og hvis finansielle Betydning den ærede Ordfører anslog til ca. 6,000 Kr. om Aaret, hvilket omtrent er rigtigt, bør vedtages. Vi have ikke kunnet erkende, at en Besparelse af disse 6,000 Kr. var af en saadan Betydning for Statskassen, at man derfor skulde udsætte Lovforslagets Skæbne for den Fare, at der ingen Lov kom i Stand i denne Samling. Det, som har været Hoveddrivfjederen for os til at indtage dette Standpunkt, er Hensynet til de andre Forandringer i den nuværende Tilstand, som Landstinget har vedtaget, og som indeholdes i det paa Folketingets Bord liggende Forslag. Der bevirkes nemlig derved en ret betydelig Forbedring af Lønningssatserne for en stor Mængde af det underordnede Personale. Det er jo indlysende, at hvis dette Forslag ikke bliver til Lov i denne Samling, gaar denne Lønningsforbedring til de paagældende lavtlønnede Funktionærer ved Statsbanerne tabt i det mindste for et Aar, og det ville vi ikke være med til. Jeg er for øvrigt fuldt overbevist om, at det vil Flertallet heller ikke glæde sig over at være med til, hvis det skulde blive Følgen af deres Ændringsforslag. Men det ærede Flertal maa rimeligvis have en anden Opfattelse af Udsigterne til at kunne føre et Lovforslag igennem begge Tingene i den tilbageværende Del af Samlingen end vi, et Lovforslag, der er saa kildent som dette, idet det omfatter en saa stor Mængde Ønsker, som hvert enkelt af Tingene har, og som der er stor Fristelse til at søge gennemførte, naar man skal røre ved Forslagets enkelte Punkter. Vi have ment, at den forsigtigste og forsvarligste Fremgangsmaade over for Lovforslaget, navnlig af Hensyn til de lavt lønnede Funktionærer, var den at vedtage Forslaget, som det er kommet fra det andet Ting, idet vi saa have absolut Sikkerhed for at faa en Lov i Stand i denne Samling. Jeg kan derfor ikke tilraade mine Meningsfæller i denne Sag at stemme for de af Flertallet stillede Ændringsforslag, uagtet jeg som sagt erkender, at det med Hensyn til de første 5 Ændringsforslag har meget ringe Betydning, om de skulle blive vedtagne eller forkastede, og for det sidste under Nr. 9 vilde jeg ønske, jeg kunde stemme, hvis det ikke havde den Følge, at Lovforslaget saa skulde tilbage til Landstinget. I al Almindelighed vil jeg henlede den ærede Ordførers Opmærksomhed paa, at et Forslag af den

Natur, hvorved der stilles en rund Sum til Ministerens Raadighed til Lønningsforbedringer for Dag- og Timearbejdere ved Statsbanerne, hører ikke hjemme paa denne Lov, men paa Finansloven eller Tillægsbevillingsloven. Det maatte findes enten paa Finanslovens § 6, eller hvis det ikke kunde skaffes ind der, maatte det ind paa Tillægsbevillingsloven; her hører det aabenbart ikke hjemme. Det er dog kun en Formalitet, man kunde se bort fra, naar det ikke var det, at man løb den Risiko, man maa have klart for Øje, nemlig at Lovforslaget saa kan strande. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Betragtninger over dette store Emne, dertil er der ikke for Øjeblikket Tid. I alt Fald foreløbig skal jeg indskrænke mig til disse faa Bemærkninger, men anbefale det høje Ting at stemme mod samtlige stillede Ændringsforslag og derefter vedtage Loven i den Skikkelse, hvori den er kommen fra Landstinget.

H. Jensen: Heller ikke jeg skal komme længere ind paa Sagen, thi jeg ser nok, at man ikke maa lægge Loven ret mange Vanskeligheder i Vejen, hvis der skal komme noget ud af den. Jeg har imidlertid ikke kunnet undlade at stille de Ændringsforslag, som jeg har stillet, og skal da nærmere begrunde dem her. Ærede Medlemmer ville erindre, at jeg ved Lovforslagets 1ste Behandling her i Tinget udtalte, at den var en Skuffelse for største Delen af Banens Arbejdere. Revisionen fremkom jo et Aar før Tiden grundet paa, at den daværende Trafikminister indrømmede, at Forholdene vare saa slette for de lavest lønnede Funktionærer, navnlig for de lavere Lønningsklassers Vedkommende, at det hastede med at faa dem forbedrede. Som bemærket af den ærede Ordfører er dette Aar paa en Maade gaaet spildt, idet Landstinget har været det meste af to Samlinger om at revidere Loven og dog ikke har faaet gjort større Forandringer ved det Udkast, som er fremlagt af Regeringen. Efter Regeringens Udkast saavel som efter det Forslag, som nu ligger paa Tingets Bord, er det kun en meget ringe Del af de Folk, Loven nærmest skulde tage Sigte paa, der blive hjulpe. Det er navnlig under en enkelt af de specielle Lønningsklasser, at man finder, at der er sket egentlige Forbedringer, nemlig for Bane- og Telegrafmænd samt Depotarbejdere, hvorimod hele det store Græs, de mange Tusinder af Arbejdere, staa paa det samme Lønnings-